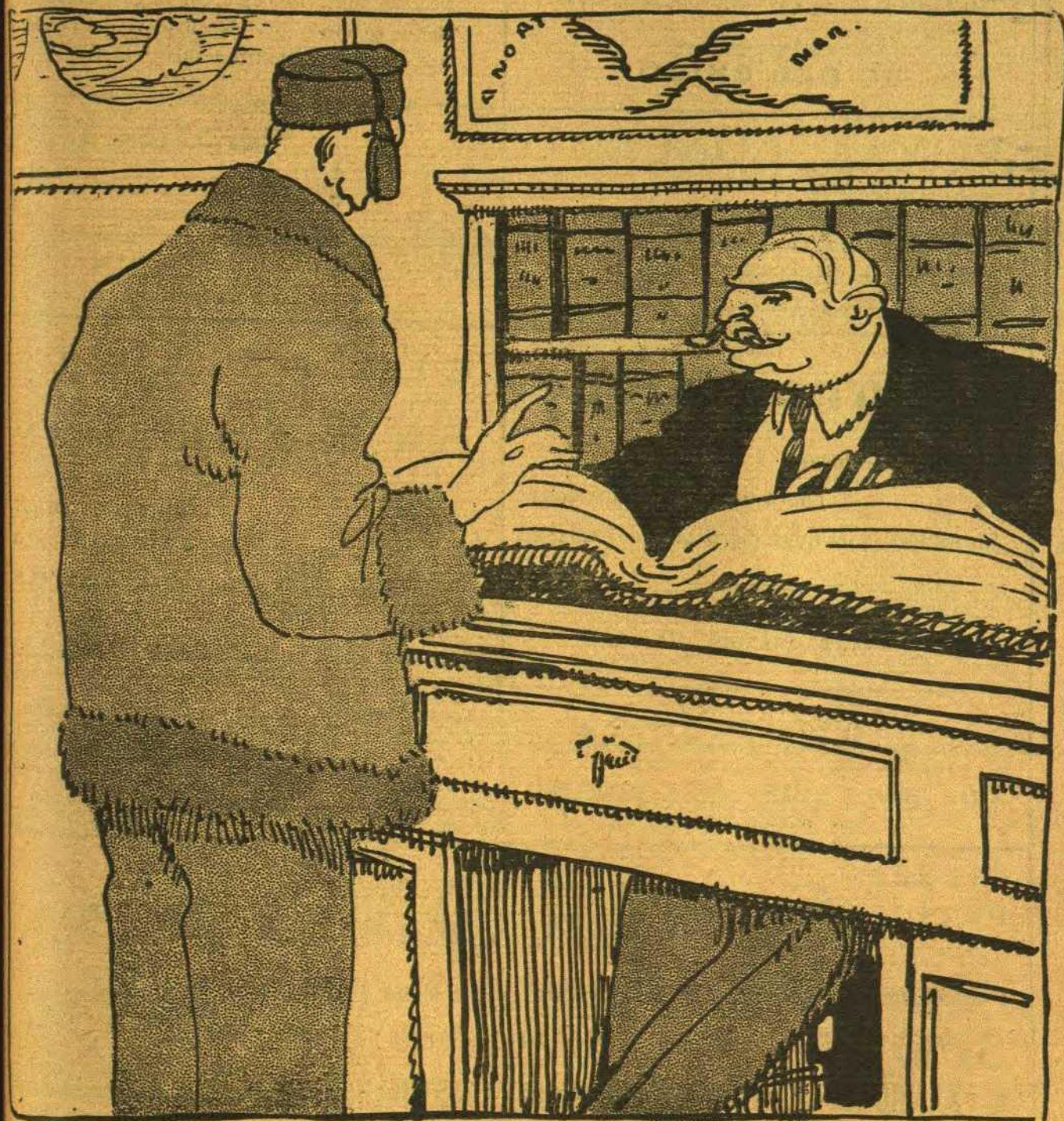

PAPIRUS

— Amb motiu de l'actual conflicte, la casa porta perdudes 300,000 pessetes.
 — Sòrt que quan s'acabi la guerra... farem la pau.

TEATRE NOVELTATS

Les sarsueles **La niña de los besos-Maruxa**

TEATRO TÍVOLI

Circo Ecuestre

TROUPE PEREZOFF

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Cafè Concert Restaurant a la carta dia i nit

Exit verdaderament grandios

== **LO DEL CHICO** ==

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda

::

El Rei dels Musis-Halls

30 HERMOSES ARTISTES 30

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure

Restaurant a la carta

Butaques gratis

Saturno Parque

Grandioses reformes

Fantàstiques il·luminacions

Els millors i més nous sports que se coneixen

Entrada de passeig, 10 cénts.

II CAVALLERS II

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA

LA FRANCESA

Cuplets PAPITU

Primera Serie

Preu: Un ral

NOTA.—Advertim als corresponents que la 2.ª serie de Cuplets que publicavem com a folletí no's vendrà solts, sinó que qui vulgui obtindre'ls deurà comprar tots els números del periòdic que continguin el folletí desitjat.

Marcelino Albiol

Fabricació de làmpares pel gas i electricitat

Instal·lacions, reparacions

Lloguer i venda a plasses

— PONENT, 42 —

ELS PELLETS DEL DR. MACKENZY

Curen el pitjor
refredat en
24 hores

Representant: **FRANS JANSSENS, Valencia, 275.-BARCELONA**

Ets nèt i cuidadós, i conserves aquesta picor que t'impideix la quietut, quan més la necessites? La sarna (ronya) també la produheix, però desapareix ràpidament amb el **SULFURETO CABALLERO**. — Assalt, 86
Barcelona

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES Y SIDDE CARS **SUN**

A. SANROMÁ - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

REDACCIÓN Y ADMINISTRACIÓN: Pelayo, 31

Horas, de 10 a 1

REUS DE SUSCRIPCIÓN

ESPAÑA, trimestre... Ptas. 2

ESTRANGERO, " " " 3

Pago anticipado

De los trabajos publicados en sus responsables
a los autores.—No se retornen los originales.

DEL TEATRO DE LA GUERRA

Últimas noticias de las palacadas internacionales, remitidas por el ordinario de Inglaterra desde una casa de huéspedes de Londres.

(Diario impresionista, del señor Buendía y Gassol, nuestro descacharrante y dramático corresponsal.)

Jueves, 15.—Ya estoy en Inglaterra. Por ser una isla, me parece bastante confortable. Los urbanos de por aquí son de aquello más altos, y van negros. Los nuestros hacen más gozo. Gracias a una recomendación de una comadrona, he podido aposentarme en una casa de dispendios (dispending-house) de a 6 reales en inglés. La calle es ancha, y ellos, modestos como la violeta, la llaman «street». ¡Si vieses nuestras avenidas de Xuclá, Gíriti y Gínjol! De la guerra no sé nada, pues aquí tienen la mala costumbre de escribir los diarios en inglés y yo no sé una papa. ¿Por qué no hará el «Brusi» una edición por estas tierras? Salgo en busca de noticias, vanguardias o días gráficos. Lo que haya.

—No entiendo por qué regla de tres a la moneda se le da nombres de perro. En España «perras». Aquí «xelins». Un compañero de hospedaje que chafa el catalán y es corresponsal de la «Tracción de Forasteros», me ha dado una recomendación para el Dato de por aquí. Celebraré una «interviu» y mandaré la cuenta. Cada día sale gente para la guerra. He visto la tropa india, la cipaya y la canadiense. Espero ver la Energía Eléctrica. Envíenme un pan de tamaño natural, pues aquí con el pan me hacen la llesca, y ustedes ya saben que soy panarra. Estoy preocupado, pues todo el día los «dispeserings» al verme se sonríen. Les he dicho «nyèbits» y «mandanga» y me han contestado algo.

Viernes, 16.—Ya sé por qué se me rifaban. Enseñaba la cebolla. Hoy he visitado a Mr. Asquith. No se por qué lo llaman «asquith» si es más alto que Pardo, y... pardo-nin la comparación. Al principio no me decía nada y me miraba con unos lentes de un solo ojo que se aguantan en equilibrio. Luego bien bien que nos entendimos. Me dijo lo siguiente, que debe publicarse «in-continenti» o sea en el continente: «Que Inglaterra puede ganar y puede perder. Que si gana, Alemania recibirá. Que si pierde, recibirán los aliados y Alemania será el «pinxo». Que la guerra será larga si no acaba pronto. Que si acaba pronto será menos larga. Que hasta ahora la cosa se presenta a veces bien y a veces mal. Que cuando va mal, para los otros va bien y viceversa. Y que tanto gusto y ya sabe donde tiene su casa.» ¿Eh? ¿Qué tal? ¿Soy o no soy un triunfo?

—Londres es extraordinariamente grande. Parece un discurso de Valentí y Camp, por lo largo y enrevesado. Me he perdido tres veces, dos solo y uno con una «mis» a la mar de mis... teriosa. El amigo aquel de la víspera me ha abierto el ojo, aconsejándome compre un automóvil.

He leído el *Diluvio* y no he encontrado ninguno de aventurero. Por fin, en una tienda de objetos de goma he visto un chasis sin carrocería. C'arrós sería que lo he comprado por cuatro cincuenta, llevado a casa. Con una jaula vieja de conejos hago el coche y así estalviaré zapatos. Denme noticias de Montero, los Ulleds y la Pilar Martí.

Sábado, 17.—Por la calle ha pasado una manifestación con banderas. También había algunos pendones. Yo creía de primer entuvio que era aún aquello de las aguas, pero luego he caído del burro y he visto que era un pedo de patriotismo. Aquí dicen que enganchan voluntarios. Que se hagan voluntarios, como aquello; pero que los enganchen!... En fin, cada tierra hace su guerra y Alemania a todos. Mi coche adelanta. Si va a la hora, pienso recorrer con él el campo de las batallas y luego exponerlo en el Fomento, de esta.

Domingo, 18.—Todo está cerrado. Aquí el descanso dominical no es cosa de hacer reír. Para matar la estona me paseo en barca por el río. Por los aires veo una cosa que vuela. ¿Será un Zepelin? ¿Será un avión? ¿Será un aeroplano marca «Taube», que dice Urrecha? Da varias vueltas y guilla. Junto a mí cae una bomba. ¿Si habrá fiesta de barrio? La bomba era de papel y figuraba un «urbano». He visto al rey y su costilla. No están mal. Ella gasta sombrero que parece de saldo. Todo el mundo les decía: «King». ¡King cuadro!

Lunes, 19.—Ya tengo el auto enllestido. Parece de veras. Voy a embarcarme para Bélgica, provincia Alemana nueva de trinca. Los alemanes están en Amberes según me ha dicho la patrona. Dime con quien vas y te diré Amberes. También sé que han entrado en Brujas. Ca Gant, igual. Los germanos, que son unos manos, no badan. Ya les escribiré si me vaga.

Martes, 20.—Embarco mi auto con grandes precauciones para que no se deshaga. Voy en un barco de vela, con un francés, dos rusos y una bufanda. El capitán, que por lo serio parece el Sr. Rita, me dice que habrá jaleo. En vista de ello tiro el almuerzo al agua para no perder tiempo. Por lo visto, Guerra del Río es naviero y no lo sabía. Digo esto porque paran barcos y más barcos, y al preguntar lo que son me dice que «son barcos de Guerra». Para que uno luego se fie de la democracia. El cielo está sin nubes, serena está la mar. (Música clásica.) Todo va viento en popa. ¿Qué tal Muntanyola, Prat de la Riba y el maestro Morera?

Miércoles, 21.—Un cañonazo me despierta. Abandono el piltre y subo a cubierta. La hemos diñado. Unos alemanes, rubios como Nualart y altos como el doctor Mesa, nos han hecho prisioneros. Nos conducen, diciéndonos cosas, a su barco, que prudentemente está apartado para no escuchar la conversación. ¡Adiós, automóvil! Me encierran en un cuarto obscuro que huele a queso. ¡Qu'eso me pase a mí! En fin, no nos escaparemos y, ¡a vivir! ¿Me meterán a la cangrí? ¿Me fusilarán? Lo primero, ... pase. Lo segundo, me sabría greu toda la vida.

TIMOGRAMAS EUROPEOS

!!!La Guerra en Europa, Asia, Africa, América y etc.!!!

El premio Nobel.—El monopolio de cerillas no se decide, ni nosotros tampoco.—El queso en peligro.—
¡Qué llueva!—Primeras letras. Entre todos la mataron.—Supresión de tránsito.—Trincheras en Barcelona.—
En el fondo de la charca.—¡Neutralidad con gotas!

EL PREMIO NOBEL.—FABRICANTES PREMIADOS.

Stokolmo, 15, a las 62'69.—Era en extremo difícil conceder este año el premio Nobel. Debíase adjudicar la división de este premio, conocido bajo el nombre de «Premio de la Paz». Se reunieron los individuos que constituyen el jurado. Cada uno presentó los trabajos llevados a cabo por su patrocinado. Los trabajos ostentaban lemas sugestivos. Entre ellos, se leía: «La paz reina en Varsovia», que fué desechado por unanimidad, puesto que parece ser que en la capital de la Polonia rusa reina solamente un jollín de tres pares de cosacos. Otro lema presentado fué: «En paz y gracia de Dios». Tampoco fué del gusto del jurado. «Pau, pau i sempre pau», lema de los somatenes armados de Cataluña. No fué adjudicado. «Pau, repau, repera», lema correspondiente a los *titells* del Paralelo. Nada, nada. En vista de que no se podía conceder el premio de la Paz, se pensó en principio otorgarlo a la «Puerta de la Paz» de Barcelona, pero alguien con aviesa intención objetó que el monumento a Colón podía enfadarse y originarse un conflicto internacional entre las *golondrinas* del puerto, el quiosco de *El Chiringuito* y los vendedores de *tor aos y bo*, que hasta ahora han permanecido neutrales.

Finalmente, el «Premio Nobel» se ha convertido en premio de la Ciencia. Sí, se ha adjudicado a un gran in-

ventor. El nombre de este genio de la inventiva, responde según nuestros informes, que en modo alguno deben ser tomados al pie de la letra, aunque este pie se nos muestre con media calada, responde pues, al dulce nombre de *Timoteo*.

¿Quién sino un Timoteo es capaz de inventar estas misteriosas cerillas que con tanta gentileza y donosura, a los módicos precios de diez y cinco céntimos, nos sirve la fábrica de Palma?

¡Esto sí que es invento!... ¡Este sí que es un Timoteo!...—PAPITOF.

EN HOLANDA, NO.—EL QUESO EN PELIGRO.

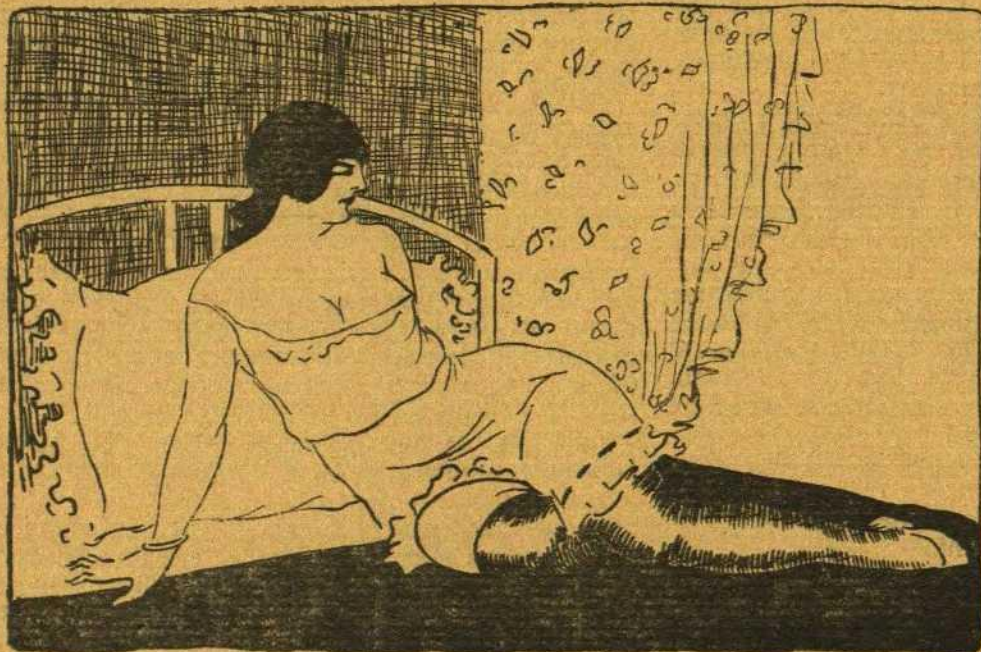
Amsterdam, 16, a las 29'81.—Por noticias que tenemos de Holanda, recibidas directamente por el cable de Picamoixons, parece ser que la pérfida Albión quiere obligar a la húmeda Holanda a abandonar su neutralidad. Holanda desea su tranquilidad antes que nada. Nosotros, que gracias a «Molinos de viento» conocemos a fondo la psicología y fototipia de aquel país, opinamos que mal obrarán los holandeses si abandonan el queso por el requesón de doble repetición. Además, tengan presente los pipudos súbditos de Guillermina, que si se meten en el ajo se la van a dar con queso.—*Sandoval*.

LA GUERRA Y EL VATICANO.

Berna, 17, a las 75'89.—Con muy sana intención, el poder de Roma ha aconsejado a los beligerantes que, aunque sólo sea por unos días, no se tomen las cosas con tanto fuego.—*Mossén Chantecler*.

GUERRA SIN CUARTEL.—
NUESTROS QUERIDOS COMPAÑEROS.—UN TOQUE DE CLARÍN.

Bruselas, 18, a las 39'12.—Nos comunican directamente de la línea de fuego (y tenemos a disposición del público un telegrama de *Jofre*, una postal de *Pau*, una carta, que es un siete de espadas, de Berlín y una comunicación del amigo *Nicolás*), que ha causado gran extrañeza entre los beligerantes la forma en que están redactados los telegramas

—N'hi ha un tip dels homes!

de la prensa barcelonesa. Entre otras especies pintorescas, se halla difundida la frase *al explotar una granada, al explotar un obús*.

Ahí va el toque de *Clarín* que anunciamos en el titular. Decía el Maestro (aquel Maestro al que le puso la proa el claustro universitario de Barcelona): *No olviden los periodistas, que al estallar una bomba lo primero que explota es la gramática*.

La prensa barcelonesa, más que hablar de la guerra, parece que hace guerra sin cuartel... a la gramática.—*Palmetazo*.

OPERACIONES SUSPENDIDAS.

NO HAY NI UN PALMO LIMPIO.

Barcelona, 19, a las 23'89.—

Se da como cosa segura que antes se suspenderá, por causa de fuerza mayor, el tráfico por las calles de Barcelona que las operaciones militares en la frontera austriaca. En Austria, es cosa sabida que no puede uno sacar la punta de la nariz del embozo de la cama sin que se vea inmediatamente saludado por un mortero de a 48. Aquí, en Barcelona, por ahora, no las emprendemos con los morteros. Aquí, a falta de mortero, damos la mano de almírez a todo el mundo. Pero, lo que sí puede envidiarnos todo el orbe son unos campos de atrincheramiento que se forman en las vías céntricas de la capital en cuando caen cuatro gotas. Nos sonreímos de la batalla del Aisne, al lado de la que hay que dar para atravesar la Plaza de Cataluña en día o noche en que la da a Neptuno por lucirse con la capa puesta. Aquí, no podemos dejar de convenir en que no tenemos las fortificaciones de *Lodz*, pero lo que es *Lodz*... do y barro y tierra seca?... para poner una tómbola.—*La Atracción de forasteros*.

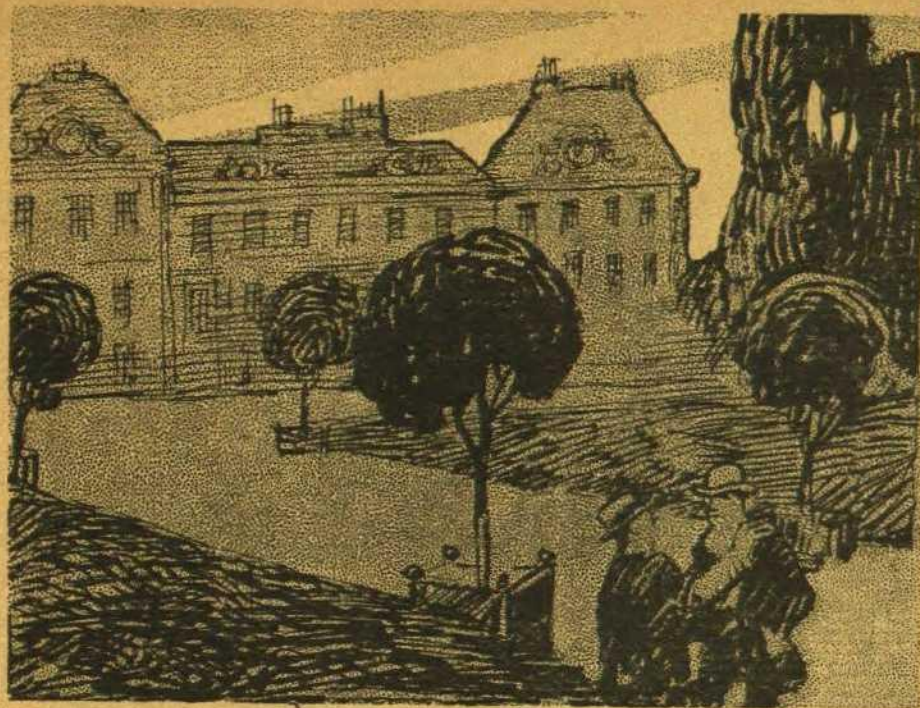
Un diari que ensenya l'orella

OTHOM sab que nosaltres som conservadors, perquè la barrila vol salut i conservació, però sabem compendre fins a quin punt la classe obrera te raó i el nostre gust seria ser conservadors

d'una societat ben organitzada, però mai confonem els rodons amb els rosaris com ho ha fet el *Brusi* al publicar aquesta nota:

«PARTE RELIGIOSA.—*Compañía General de Asfallos y Portland-Asland*.—El cupón número 7 de las obligacio-

—Te faig saber que tinc un cavall.
—Quant t'ha costat?
—Dos duros.

nes preferentes de esta compañía emitidas en primero de marzo de 1911, que vence en primero de septiembre próximo, se pagará todos los días laborables del próximo septiembre, en las oficinas de la «Sociedad de Crédito Mercantil», donde facilitarán las correspondientes facturas.

Barcelona 26 de agosto de 1914.—El secretario general, E. Moliné y Brasés.

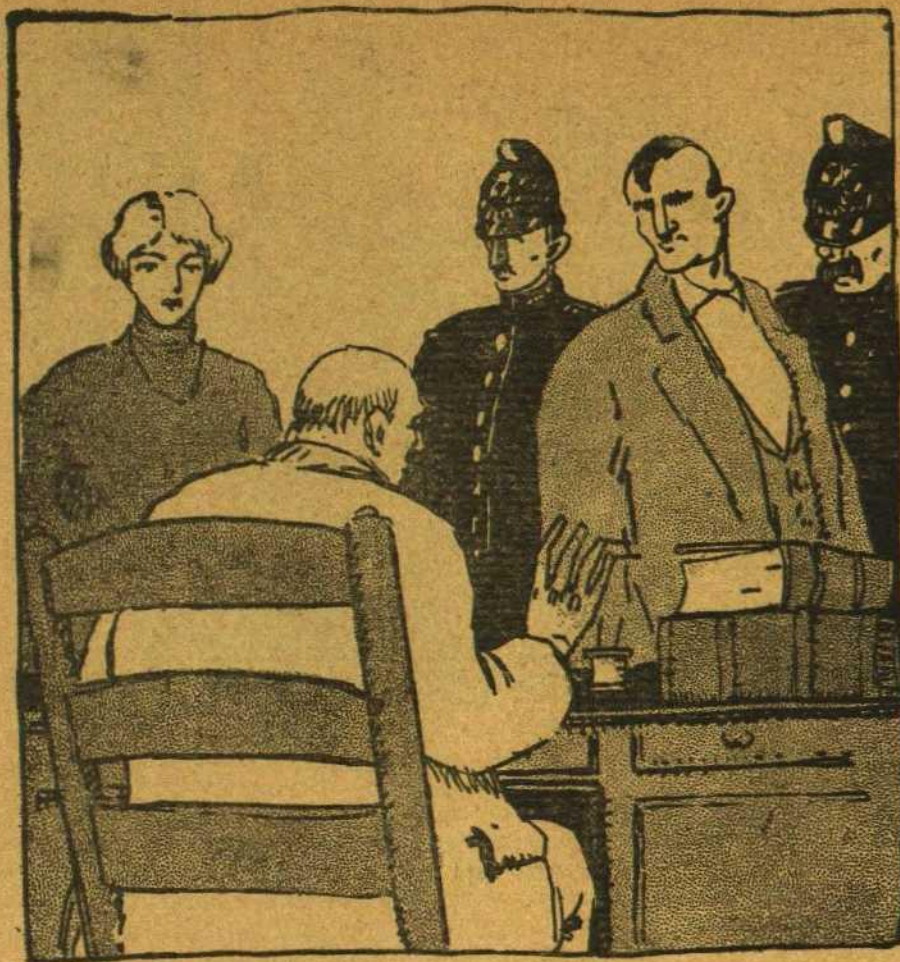
D'això sí que se'n diu confondre els rodons amb els rosaris.

Gatades

A la vila del Mas 9,
cap allà al mes de 7 embre,
2 sas 3 i 1 6 teller
mengen figues... de figura.
Al temps de dir valga'm 10
en 4 cases hi va
i en 5 glans que era allí aprop
100 que aixís els hi parlà:
—6 ou menjà 2 de figues,
no me les prengueu a mi
i aneu-se'n a càla 1000 ia
que ella 1 s ne darà a desdî.
Si 1 s torno a veure per qui,
penseu que 1 s faré 1 cap 9
i ella 1 s el deixarà 8,
que fet i fet és millor.

—Després de lo que ha fet an aquesta senyora, l'hom de processar.
—Ja veurà, ja pagaré la munta i llestos.

No hi ha més! No pot ésser! Mentres tingui un troç de llàpiz hi estaré abocat. M'han fet passar un mes i mig sense obrir el bec, i no he pogut resistir més. Un mes i mig de purgació!... Que's creuen que no és prou? No hi ha fórmula que't valgui. Quan te sens amb aquell pessigolleig interior, i allò, aquell devassall que't raja... —l'inspiració—*vamos*, que's necessita tenir la pell molt dura per a no fer-ne cas. Els primers dies d'haver deixat la secció, encare; però després varen començar a venir-me idees de tornar-hi, i cada vegada més freqüents. A l'últim, ja'ls dic, he hagut de tornar-hi perquè'm venien amb massa freqüència, les tals idees, s'entén.

Precisament potser mai com ara lo que'n podríem dir sicalipsis ciutadana havia ofert caràcters més interessants. Aquí, ara, un Ramón i Cajal tindria ocasió de lluir-se de valent. Me fan gracia quan parlen de les trin-

xeres de l'Aisne! Els pisos del carrer de l'Este, Montserrat, Sant Ramón, etc., voldria jo que coneguessin! Hi ha que deixar-se de qüentos: nosaltres hem de dir ben alt que si bé és veritat que'ls *Ulanos* han invadit França, les senyores franceses *ulana de tal, ulana de qual*, etc., han invadit Barcelona, que a aquestes hores està que arde por sus cuatro costados.

Avui en dia s'ha fet molt difícil conservar la neutralitat a casa nostra. Que no veieu que'ns vénen a provocar? Ahir mateix vaig veure a una estrangera que ensenyava fins a la lliga-cama. Vostès me diràn que no hi ha dret, però jo'ls hi diré que es'hi posa. Oh, i que'ls conflictes són cada dia més greus.

L'altra tarde una francesa se va negar a continuar passejant amb un senyor perquè portava el «K D T». Després vaig sapiguer que havia comfós el títol d'aquest setmanari amb el de l'«A B C», i com que aquest és germanòfil, segons diuen...

Per cas *maco* també el d'aquell xicot de Cornella, corrido de disabtes i diumenges tarde i nit, que s'estava aquest dia amb una italiana a l'«Alcázar» i li deia: —Usted es una mujer de mucho *Taranto*; pero, no se, hoy la encuentro algo *Trieste*, como si le pasara algo...

Que si le pasara, eh? Doncs amb aquesta burrada se la va rosegar, i pensin que és una xicota que solament fa deu anys que roda món.

També ve a tom allò d'aquella meuca que volia presumir de parlar castellà i d'entendre amb això de la guerra, i deia un dia, confonent-se:

—¿Dónde tengo los *Gantes*? Ya los habré perdido. *Tir-le-monde* hace de mí lo que quiere; parece que hay *Brujas* en casa.

Però, per xistos poca-soltes els següents: «Quan la guineu no les pot haver, diu que estan *Verdun*». I aquell altre de: «Agarrin-se, que are *Be'l fort*», i «Tinc dolor a la mèdula *Epinal*».

«*M'etx ben fumut*», li contesta un segon; i prou, que ja passa de ratlla o de frontera. Mereixerien que'ls dessin pel *Toul*... amb aquests xistos.

P. D. Els participo que aquesta setmana m'he posat el trajo interior d'ivern. En la pròxima visitaré els *Music-halls*.

TEATRES

DONEM UN TORN.—En el *Principal* hem vist una comedia de *Scribe* que's diu *Madame Roger*. El figurí és antic i passat de moda. Se veu clarament que

avui per avui, l'autor (q. a. c. s.)
 Scribe però no li contesten.— En
 Novetats per ara no hi ha novetats
 escèniques.— En el Tivoli, saltim-
 tranquis recomanables.— Res en l'Es-
 panyol, Romea, Soriano i Apolo.
 Obres cartilleres i preparació de no-
 ves obres.—Nou. Això ja és altre
 güento. Hem vist ximpleries y baci-
 nades en les taules, però, fillets, nos-
 altres, que som bruts però no
 porcs, venim a ésser un coro de *bijas*
de Maria al cantó de *El amor libre*.
 La ximplera que'ns ocupa té una
 condició altament recomanable, pels
 qui vulguin aprendre a no tenir mo-
 dos, i és que'ls autors són d'una
 grolleria que espaterra. Després di-
 ran que a Catalunya no sabem lo
 que són modos... Modos i més gra-
 cia. Que consti. Això de l'invasió
 madrilenya de genre insignificant,
 creguin que és més intolerable que
 les invasions de les fronteres.

De festa major

Converses que s'estilen

A sala està pleníssima
 de balladors.

Una parella, tot

ballant:—Enric! Quina manera d'agafar-me! No puc
 moure'm; a tot arreu encepego amb les teves cames.

—No'n facis cas! Amb aquestes empentes qualsevol
 agafa fluix.

—Oh... és que no sé... sabs? Sento una mena de
 cosa, tan junts!

Una altra parella:

—Lluis, què és això que'm fa nosa, que se'm posa
 entremig de les cames?

—Es la clau de l'escala, que me l'he posada a la
 butxaca dels pantalons.

—Posa-te-la a la americana, que aixís podrem ba-
 llar més bé.

(Ell, apart.)—Això de ballar estant tan plena la sa-
 la, me farà comprometre... Després d'aquest ball aniré a
 canviar-me la camisa, que la porto xopa. Se sua tant...

Dugues xicotes esperant torn al water, parlen en
 veu baixa:

—Noia, quina calor! I quanta gent!

—L'Ernest diu que aixís és quan se balla més bé.

—Quines empentes!

—Ai, filla! El Ramonet me dava unes apretades que,
 noia... no sé que'm passava. M'ha dit que anés amb ell
 als jardinetes, que'm volfa dir una cosa. Hi aniré i ja't
 diré lo que m'ha dit!

—Lo que vostè s'ha permès amb la meua filla, és immoral.
 —No ho cregui: era una cosa ben dreta i pel recte.

—No, no call! Ja ho suposo lo que t'ha de dir. Tu
 aquí se disfruta més que a l'altra societat.

—Sí, noia, sí! Aquí hi ha jardins sense llum, se balla
 més apretat i no ets notada.

—Com que hi ha tanta gent!...

Dos pollos, al cafè:

—Rebony! Noi, aquella, com apreta! Me fa agafar
 pessigolles per tot arreu.

—La que ballo jo té un pitam que'm toca la barba.
 M'agafen un desitjos de fer-m'hi a queixalades...

—El vals de la mitja hora l'he ballat amb una que
 sempre tenia els ulls en blanc. Me sembla que he fet
 sòrt.

—Apreta-la força, i és teva.

Dos pollos més, al cafè:

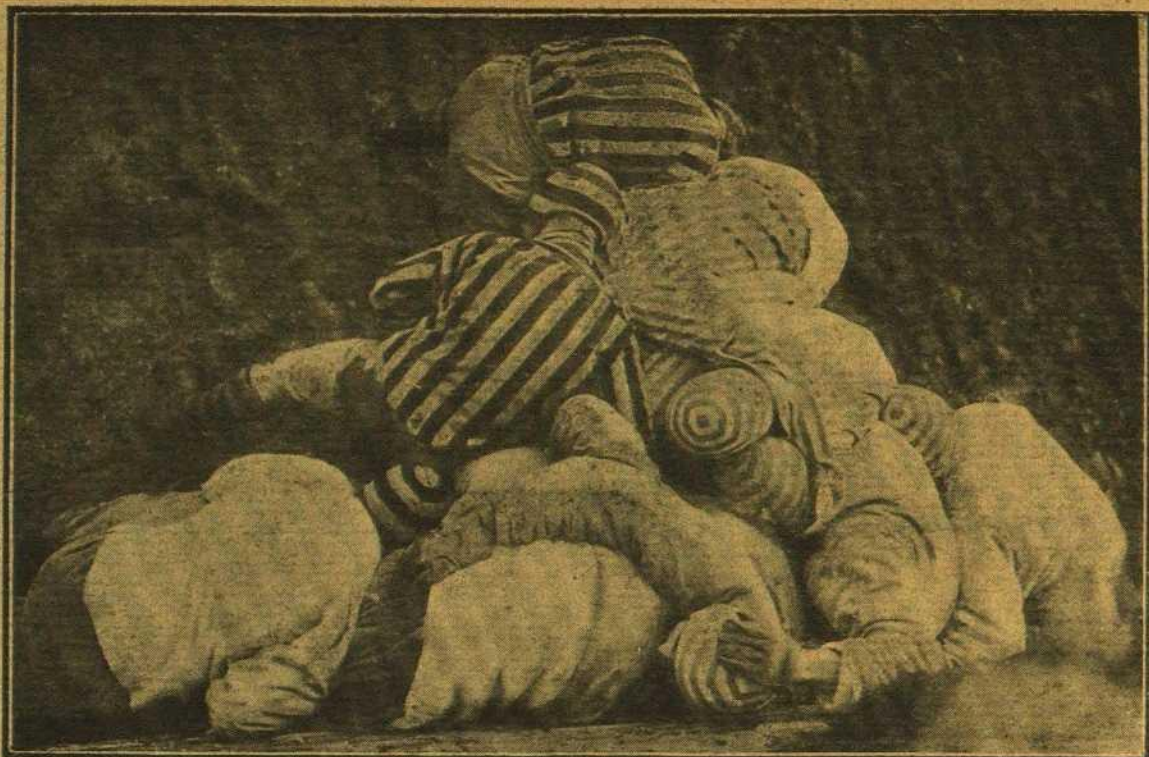
—Noi, no m'he pogut aguantar. Sòrt que ningú'ns
 ha vist!

—Què t'ha passat?

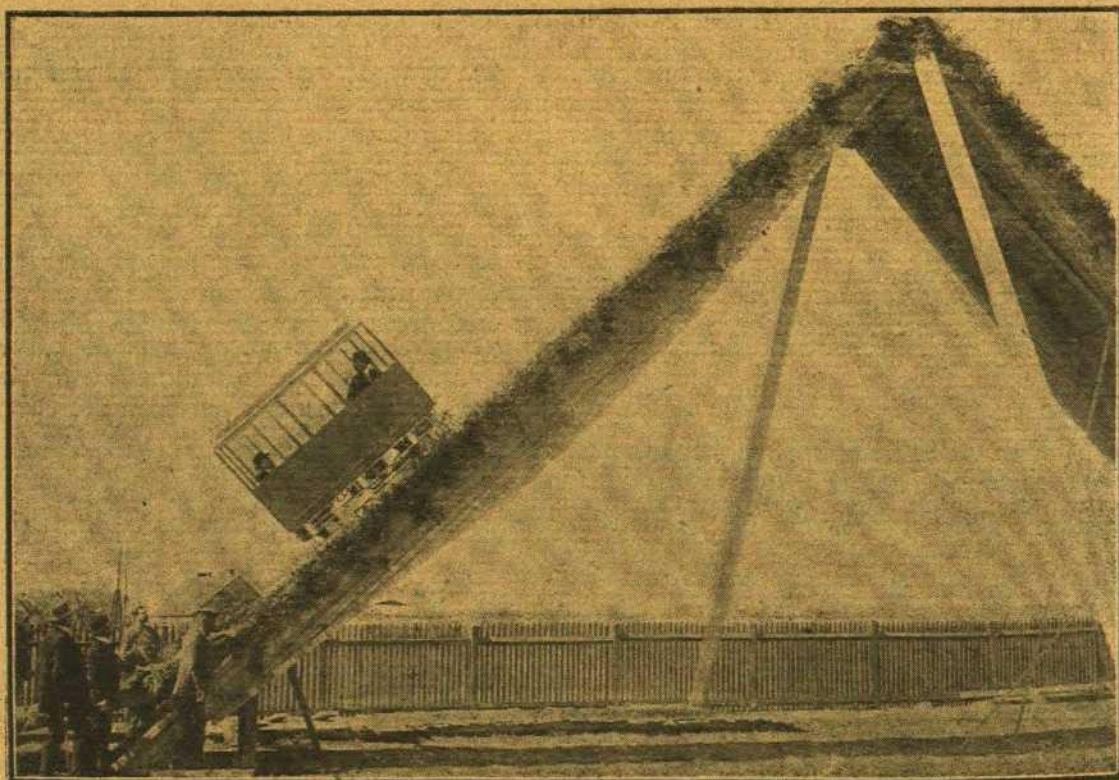
—Allà en el banc dels jardinetes, amb la Rossita...

—Ojo, eh! No t'emboliquis gaire, que després tot
 són compromisos.

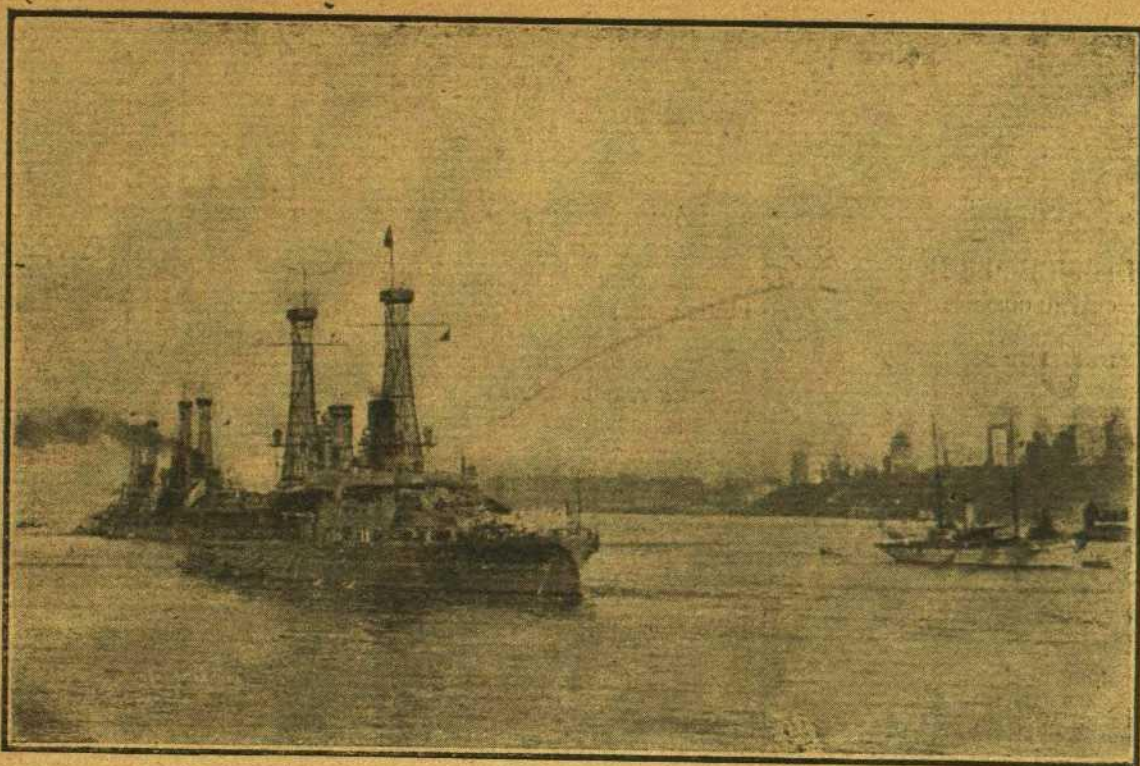

Un montón de carne humana, precedente de la explosión de un mortero de 42 del ala. Fijarse en lo bien colocados que quedan los cadáveres.

Puente tendido sobre el Danubio para facilitar el paso de los ejércitos. El Danubio está debajo. Atraviesa el río un tranvía psicológico, destinado al transporte de crema para el calzado.

La escuadra portuguesa bombardeando el Mas Rampinyo, en un rato de ocio, para entrenarse para cosas más gordas.

Nuestro épico corresponsal señor Buendía y Gasso, fabricándose un automóvil con los restos de una jaula de conejos, para seguir las operaciones con mayor comodidad. ¡Y luego dirán que los del PAPITU badan!

D. Laureano Buendía, padre de nuestro heroico y sufrido corresponsal, al enterarse de la entrada de los alemanes en Amberes. La emoción le impidió tomar el cotidiano chocolate.

CARNET DEL PAPITU

SILUETES BEL-LIQUES

EL CLÀSSIC GUERRER
La ploma del xambergó
se li belluga altiva;
l'ardenta espasa porta
lligada al cinturón;

té la mirada fiera
i un cop de puny que priva:
és el perfecte tipu
del clàssic fanfarrón.
Fa sempre grans bocades
de la llur valentia
en el terrenó bèl·lic
i en el sentimental;
proclama que les dames
el cerquen nit i dia,
i amb orgull se les tira...
de sé un galán com cal.

EL «SABLISTA» ETERN
Passeja per la Rambla
la bruta indumentaria:
uns pantalons llardosos
i un troç de gec antic.
Té la mirada inquieta
de força extraordinària

i a gran distancia fila
que arriba un bon amic.
Per assegurar l'èxit
de lo que li demana,
entre els recursos, cerca
els més sentimentals:

li parla del col·legi,
de quan feien campana
i li dona un sablaço
de deu o dotze rals.

LA TERRIBLE SOGRA

De la terrible sogra
la tràgica mirada
ferèix al pobre gendre
privat de llibertat,
i la llur dentadura
la té tan ben posada
que l'home de sa filla
sí que està ben posat!
La llengua viperina,
quan la belluga, aterra
i causa més desgracies
que l'espasa d'acer;

en resumides quèntes:
la sogra mou més guerra
que'l sablista d'ofici
i que'l valent guerrer.

DIÀLEG ESTRATÈGIC

Si haguessis d'anà a la guerra
per demostrà el teu valor,
en quin lloc preferiries
colocar-te, amic Ramón:
a la vanguardia dels sorges
o en els últims batallons?
—Francament, preferiria
anà al darrera de tots,
puig ja sabs que a «La Vanguardia»
es el lloc on hi ha més morts.

Amb la guerra hi ha una crisis
que esparvera de vritat,
i no queda res pels vicis,
puig tothom està tronat.
Les amables volanderes
que de nit vénen amors,
no fan joves calaveres
que demanen llurs favors.
Si segueix la situació

i la cosa s'empestifa,
no tindran més solució
que baixà els preus de tarifa.
Si això fan, serà de creure
que la vida's guanyaran
i si's baixen, han de veure
que clients no'ls faltaràn.

Les batalles més sagnantes
del gran conflicte d'Europa
són les que's lliuren al centre,
aniquilant a les tropes.
Nosaltres, quan tenim ganes
de moure guerra a les moces
al centre fem els disparos
amb les ametralladores,
puig n'habillem unes peces
d'artilleria molt fortes;
pro encare que anem pel centre
també volem tocar vores.

No ens estranya gens ni mica
que del kaiser els soldats
després de passar l'Escalda
estessin tots escaldats.
De tots modos, per l'exèrcit
aquell pas va sé una sort,
perque diuen els periòdics
que allà dalt es-calda fort.

La menegilda de casa
tant guerrera és, la ximpleta,
que sempre fa peix espasa
amb salça a la baioneta.

A Alsàcia i Lorena
hi ha cada morena
d'allò més pitera i amb la mar de gracia,
que quan un les mira
sufreix i delira
i d'amor pletòric sent que se li Alsa...cia.
Si per conquistar-les
penses assetjar-les
i les belles curves tu les hi masegues,
amb tot el decoro
fan mutis pel foro,
perque són callades i són estratègues.

L'altre nit en el cafè
deia un jove castellà:
—La guerra, créame usté,
es una immoralidad.
Allí todos se dan taco
con un furor inhumano;
bien le dan por el co-saco
o le dan por el hul-ano.

Mullader

Es cosa demostrada com 2 i 2 fan 8 que'ls astròlegs que fan el «Saragoça», l'«Ermità» i el «Pagès» no tenen afició a la pilota. L'any passat, la temporada va acabar amb pluja, i aquest any, si no hi intervé el Govern o l'Atracció de Forasters, la cosa's presenta humida i les serradures seràn un accessori deportiu d'ús obligatori.

Lluis

L'«Espanyol» i els de Sabadell varen fer-ne mitja. Davant de la mullena varen deixar-ho córrer, doncs a l'encostipat es difícil fer-li un dribbling; i ademés, allò no era'l tracte. Els nois de fóra duïen la millor part, i en Cavedo, que avui és de Sabadell encara que no ho sigui, havia fet un goal d'aquells de deixa'm encendre. En Pons va quedar-se sense pantalons, degut a un

Casas

abraç fraternal i va demostrar que tenia... molta paciència, doncs no's va enfadar gaire. El públic, fret, doncs qualsevol s'engresca amb el paraigües als dits.

Els de l'«Espanya» i els de l'«Unió», van mullar-se més d'una hora per a quedar empatsats. Allò semblava

un futbol acuàtic, un simulacro de fangueig o una sessió de water. En Sampere, tan fresc, ho poden creure. Amb l'«Unió», hi havia l'Aguirreche i en Ros. Ja era hora.

I per a acabar, l'«Avenç» va dir prou quan el «Barcelona» ja n'hi havia encolomat tres. El pervindre era molt negre. Es allò. Sembla que'ls del pis de dalt siguin enemics dels sports o venedors de paraigües. No ho comprenc d'altra manera.

La fira

ES tan bonic com una fira. Allí les peces van a ral i les noies van a grupus compactes de manera que'ls que son partidaris i devots de l'Empenta hi poden passar a les seves *anchas* o estretes.

Anar a fira és barrila segura, i casi direm que passar-hi una horeta vegent aquelles parades equival a llegir un número del PAPIU. La barrila que's fa a les fires és altament papitesca, i els firaires, amb les seves frases i els seus xistos, semblen col·laboradors de la popular revista.

Cada comprador se veu obligat a fer un xisto lo més papitesc possible, i les noies el celebren passant-se'l de boca en boca com si fos una altra cosa que també's veu a la fira: un caramelo, i si potser de goma i menta.

I are que parlem de goma, *mentarem* un succeït en una de les més populars fires i festes de la nostra barri-laire Catalunya.

Vetaquí que hi havia una parada en la qual s'hi venien entre altres peces uns objectes de goma, entre els que hi figuraven aquelles típiques bosses de goma llargues i gruixudes que posades en una peça, o més ben dit en un xiulet, s'inflen al bufar i al desinflar-se fan aquell soroll tan peculiar que és la barrila de les criatures.

Nosaltres, que'ns trobàvem en aquesta fira i ens havíem dat a conèixer, en obsequi a la publicació ens vàrem veure obligats a fer un xisto, i a una noia que'ns preguntava com ne deien d'aquells objectes de forma tan llarga, gruixuda i papitesca, li vàrem dir:

—No sabem com ne diuen d'aquests objectes tan bonics, però creiem que la millor definició que se'n pot dar és dir-ne «preservatius amb musica».

Al cinematògraf

NA parella que entra:

—Cap allà a la dreta hi ha puesto...

—No, tu; allí, al recó de preferència hi ha dugues cadires.

—Sí, però hi ha el llum vermell a sobre.

—Calla! Allà a la columna, no hi ha ningú.

—Tens raó, noia, i la bombilla vermella se deu haver fós... Està a les fosques. Millor!

—150,000 baixes! Quina derrota per a la «Lliga de la Repoblació».

Els 100 motius més populars

de Cornellà del Llobregat

A cal Mal-casat, a cal Mànegues, a cal Quatre Braços, a cal Jep, a cal Borni, a cal Rodó, a cal Guerxo, a cal Morrut, a cal Pere Boig, a cal Peus, a cal Revellit, a cal Garrell, a cal Sòrt (esguerrats).

A cal Serrallonga, a cal Serrano, a cal Manso, a cal Maroto, a cal Baró, a cal Baldric (militars valents).

A cal Cabrit, a cal Gafarró, a cal Titit, a cal Rosinyol, a cal Pussetes, a cal Gamba, a cal Pato, a cal

NUMERO VINENT

Motius de Cardedeu,

el poble més sacríleg de la terra. Exit al cel i a la terra dels borregos.

Musclaire, a cal Burro, a cal Rata, a cal Oca, a cal Cuca, a cal Cigala, a cal Pops, a cal Bè (besties).

A cal Estripa-calces, a cal Pau-Paixo, a cal Nano de la Paia, a cal Gardela, a cal Xufa, a cal Son-orgues, a cal Gela, a cal Petita-Marxa, a cal Xurro, a cal Nòs, a cal Pau del Mòc, a cal Valent, a cal Renegat, a cal Capelles, a cal Po, a cal Ciri, a cal Paio Ceba, a cal Nena, a cal Petus, a cal Boles, a cal Xuxaparro, a cal Liru, a cal Trampa, a cal Viscarri, a cal Menut (café), a cal Magartinyes, a cal Trompet, a cal Teio, a cal Picoso, a cal Manins (café), a cal Fart de Pa, a cal Maco-Tonto, a cal Risueño, a cal Reinasantísima, a cal Xocolate, a cal Garruet, a cal Quelo, a cal Paticu, a cal Tripes, a cal Salvatori, a cal Liesques, a cal Llampec, a cal Punnyela, a cal Sargarices, a cal Plena, a cal Clic, a cal Bullarenga, a cal Americano, a cal Merlines, a cal Pirronyo (fonda), a cal Claret, a cal Penya, a cal Liqueret, a cal Taró, a cal Manyà Tranquil, a cal Noni, a cal Quim de Lara, a cal Matasiga (en general).

A cala Nina, a cala Cama, a cala Lluquets, a cala Burra Xina, a cala Agneta, a cal Cubera, a cala Vapor, a cala Cansalada (dones).

Un acord de la Junta d'iniciatives

EGONS aquesta Junta, les lates de sardines podran ser enviades per correu quan serveixin de mostra.

Voldriem que'l senyor La Cierva ens digués si les

sardines sense lata també s'hi poden enviar per correu, perquè'n tenim unes mostres de primera.

Anuncis que no son reclam

Llegit en una lleteria del carrer de l'Universitat, cantonada València:

*Huevos frescos de Vinaixa;
Se reciben Marles y Jueves.*

..

Un altre anunci interior d'una vaqueria d'un carrer que no és estret:

Leche expedida por el mismo dueño.

Els nostres llegidors el poden comprovar, anant al núm. 15 (vaqueria) del carrer que no hem anomenat.

Es llarga i escalfa,
un bulto fa fer.
Quan puja entre cames
se nota molt bé.

(Solució al número vinent.)

Solució del número passat:

LA CRIATURA QUE MAMA

CASTELLANADES

Deia un apotecari, despatxant uns nigredients no
gaire medicinals:

Pierna sano i sonido sano.

La traducció al núm. vinent.

Traducció del número passat:

Ha quedado como un excusado de aceite.

HA QUEDAT COM UNA BASSA D'OLI.

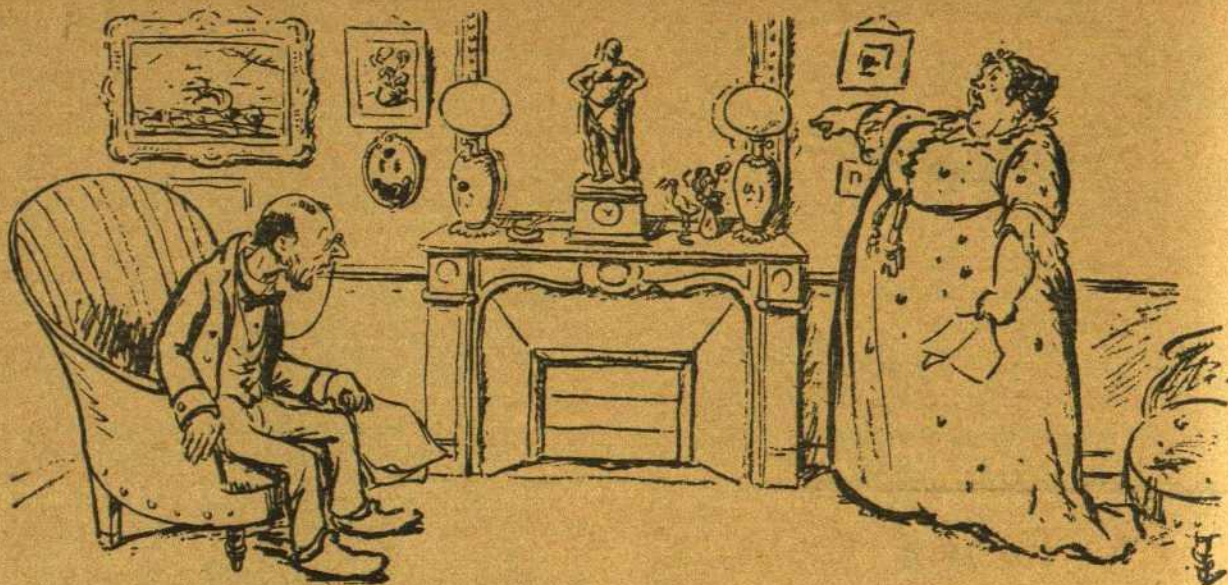

Mal P. Arits: Potser n'aprofitarem algunes paraules, si en
vent no se les emporta.—T. Col Hons: Lo mateix li dic, sale-
ro.—Un llegidor del PAPITU: Caramba, que va depressa vostè.
Vaig tenir el gust de dir-li que li publicaria en forma de xis-
to, però no li vaig dir quan. Hi ha coses que les tenim al
calaix fa cinc anys i encare no han sortit, però quan els hi
arribi l'hora, cregui que surten.—Sopes: Aprofitarem l'assump-
to del quènto, treballant-li ensems el quènto i l'assumpto, i
no diem el cartró, perquè potser en farem massa.—Papiol: Es
bonic, però no faria riure al gros públic.—Yanet: Quina llàs-
tima que'l quènto que vostè ens envia ja s'hagi publicat.
Està molt ben escrit i es de primera, però, are fa un quant
temps que hem deixat la costum de publicar les coses d'unes o
tres vegades.—Pitus: Aquesta vegada ens ha tornat a dar gust,
i això que ens en ha enviat cinc de seguides de cartes. Els
hi publicarem totes.—En Lleó Axones: Rebut el seu pensa-
ment i rebut el seu xisto. Respecte al pensament, potser farem
un pensament i'l publicarem sense pensa ns-hi.—Hi Ting Llet.
Saludi als seus companys xinos, i digui'ls-hi que publicarem
lo que vostè ens envia.—Detective Sicalptic: Es molt verd lo

que vostè ens envia. Si ho publicuéssim vendríem cent cin-
quanta mil PAPITUS, però augmentaríem la nostra fama de porcs-
bruts i indecents fins a l'infinit.—C. Ardò: Lo que ns envia ja,
ho vàrem publicar fa temps. L'anunci dels ous li publicarem
perquè fa riure.—Massa: Vostè és massa bo i s'amoïna massa
amb aquestes coses. Els motius de Reus, mercès a vostè, vanser
un èxit i si els seus contraris el volen fer perdre, digui'ls-hi que
la vida es curta i a les dones els agrada que sigui llarga. Res-
pecte als seus treballs en prosa, si li vàrem dir que'ls hi publi-
caríem ja pot estar segur de que un dia o altre els hi publica-
rem.—Tramuntana: Els hi publicarem. Una altra vegada pro-
curi enviar els treballs en fulles soltes, perquè va més bé per
la publicació.—Cus Cus: Rebut els motius de Lloret de Mar,
que afegirem als que ja tenim rebuts d'aquelles populars
platges de la Marina.—Barbut: Es un anunci molt bonic, però
si'l publicuéssim semblaria que fèiem propaganda per la
casa de l'anunci.—F. G. R.: Rebudes les seves obres. Vostè
té grans condicions; procuri buscar assumptos de xisto més
pronunciat.—Maoliyo: Hi ha condicions. N'aprofitarem algu-
na coseta que'm sembla que agradaria.—Sallent: Rebut els
motius de Sallent, que seran publicats més endavant, cosa que
causarà l'admiració i la barrila del poble.

Mestre Peles: Vostè té condicions, i desitjaríem, si no es mo-
lestar-lo, que ns enviés altres treballs d'indole general, perquè
el que ns envia, per la poca resonancia de l'obra, que ha passat
inadvertida com totes les obres manes, no faria el pes
sobre l'ànim dels llegidors.—Lluna de Mel: Lo que vostè ens
envia es distingit, però té poc xisto final, i justament al cap
d'avall es allí on convé més apretar, perquè es allí on el públic
espera trobar-hi gust.—Kaiser H. E. A.: Es una mica exage-
rat i's veu massa que es combinat expressament per fer riure.
Mari-Con-Cert: Home, això seria insultar al Rei de Bèlgica
que en les circumstancies actuals ja te prou mals de cap.—
Incògnito: Essent copia no li podem insertar. Original, original
i sempre original.—Pitus: Rebuda la segona remesa d'aquesta
setmana. No sé si ho fa que ha escrit massa, que ja raixa brut
i lo que és pitjor, aigualit. Li aprofitem quelcom.—Pere
Verro: No li puc dar un judici definitiu. M'agrada i no m'a-
grada. Abans de publicar-lo ens hi pensarem.—Marius: No,
senyor, no'ls vaig rebre. Els d'aquesta setmana estan bé.
Aprofitarem els millors.—Tocateka: Amb molt gust publica-
rem tota mena de crítiques dels cinematògrafs forans, si ens
les envia i estan a punt de caramelo. Respecte a lo que diu de
la guerra, no son pas aquestes les noticies que en tenim. Sabem
que ha tingut un triomf colossal en tota la linia.—Pere G.
Caru: N'arreglarem un, l'altre no'ns acaba de fer el pes. Vostè
en té un de més petit que l'altre.—Octavio Chona: Aprofitarem
quelcom de lo que ns envia.—A. Chon Hasa: Rebuda la carta
junt amb la del seu parent. Li farem lo mateix que hem fet
amb ell.—T. S. L.: Aprofitarem el xisto, que encare que és
molt brut el rentarem una mica i el treurem al carrer.—Una
colla de prosceni del Moulin Rouge (a) Venongas: Rebut els
motius dels venedors de la Boqueria, que seran posats a la
col·lecció dels motius barcelonins, de pròxima publicació.—
Snolluc: No'ns acaba de fer el pes, la veritat; sort que la cosa
denota un enginy notable i en farà d'altres.—S. D. J. Gonsá-
lez: Rebuda la seva noteta, que serà publicada.—Mau: Maul
i que es forta.—Vidi: Vagi treballant, que el treball fa l'home
noble i porta el descans.—Fidet: Lo mateix li dic, procuri no
descansar ni dormir totes les hores que tingui són. N'hi guar-
dem algun.—Ciscu: Molt bé, senyor Franciscu. Li guardarem
els dibuixos, i potser els hi anirem publicant.—R. Fou: Es-
tàn bé dibuixos i xistos, però la retribució que vostè demana
no'ns convé de cap de les maneres.—Emilio: N'hi posem un
al cistell, i l'altre a la col·lecció dels publicables.—Rar: Els
dibuixos de vostè tenen un aire primitiu, que fa riure als que
ens agrada l'art dels primitius, però el públic no està per ro-
mansos.—Tino: Procuri no perdre el tino i vostè arribarà
lluny. Ara ja ho fa més bé que abans.

L'HUMOR ESTRANGER

—Aquest senyor té tant d'alt y gros com de poca vergonya, i ja pots anar-li a dir que amb nosaltres no s'hi juga.
—No fora'l mateix dir-li per telèfono?

—Corri, cambrer, porti'm aigua-nall!

—Es que'l metge m'ha manat que prengui banys de vapor.

—Miri que les criatures fan molt soroll. On es sa mare?
—A una conferencia sobre'ls devers de la dona.

Col·lec·ció PAPITU, any 1909 (1.er any) Preu: 7 ptes.

“ “ “ 1910. . . . “ 6 “

“ “ “ 1911. . . . “ 6 “

“ “ “ 1912. . . . “ 6 “

“ “ “ 1913. . . . “ 6 “

Encuadernació i tapes, per any, . . . “ 3 “

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (carrer Nou)

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluxos recents, generalment ademés d'allargar la curació solen produir complicacions. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben, puix deixant de pendre'ls surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre'ls mateixos arheol i sàndalo i s'esmortueix altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre aixís, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors molt forts.

Amb les antigues especialitats Paradell res d'això succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüències, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'evidència per vintisis anys d'exit.

DR. SERRALLACH

Consulta econòmica : De 7 a 9.—Jovellanos, 9

Especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinaries
Pelayo, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12

606

al alcanç de totes les fortunes.

MALALTIES DE LA PELL : SÍFILI : BLENORRAGIA : VENERI

MALALTIES ESPECIALS DE LES SENYORES

Rambla del Centre, 7, pral. (de 6 a 8)

RAIGS X : ELECTRICITAT : FOTOTERAPIA, etc.

Dr. M. CAMPS

VIES URINARIES

SÍFILIS - MÀTRIU

Aplicació intravenosa del 606

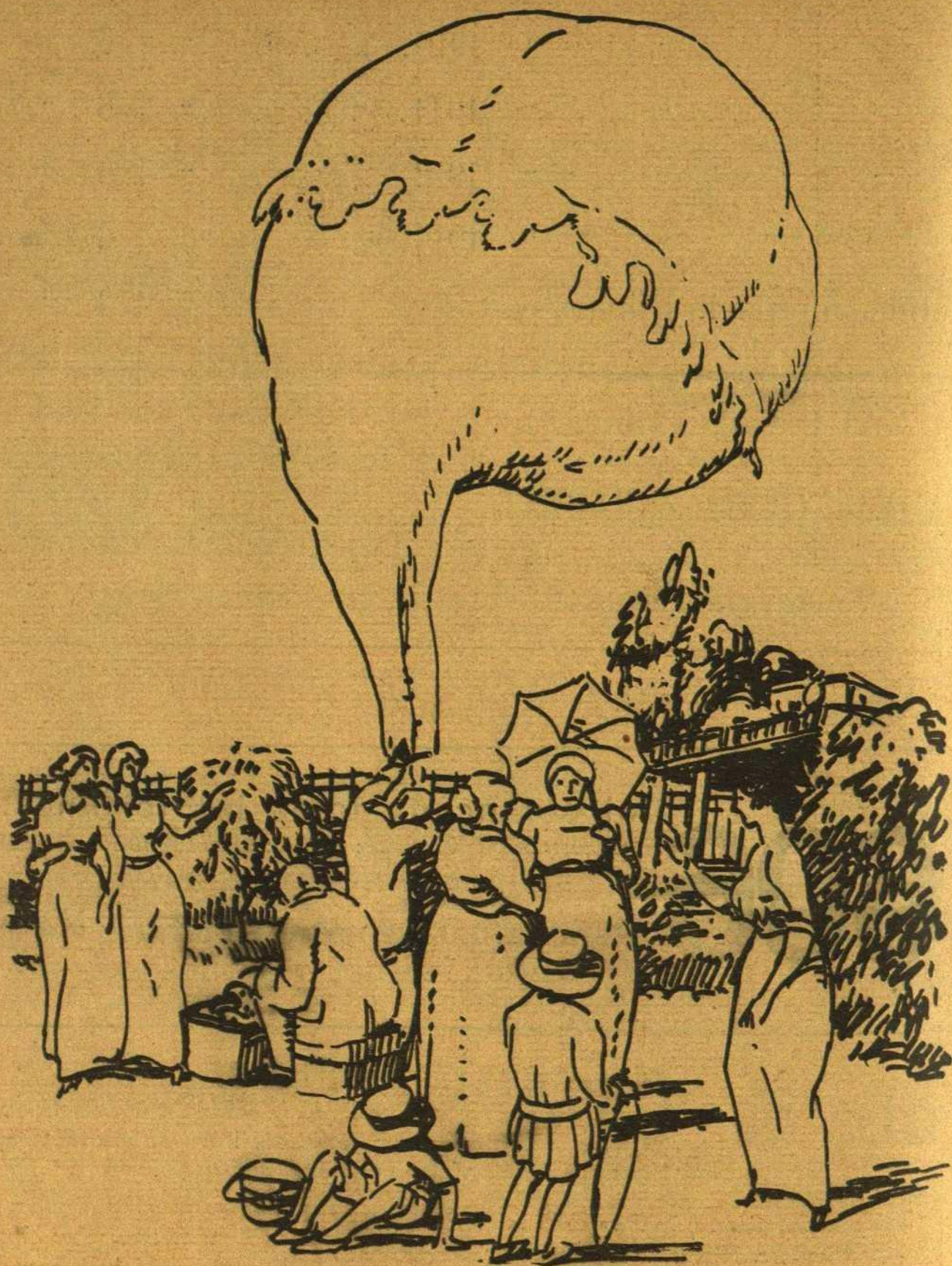
TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA ECONÒMICA

CONSULTA PARTICULAR

Ron a Universitat, 14, pral., 1.ª - De 3 a 5

Fusteria, 2 y 4, 1.er. - (Entre Plaça A. López i Carrer An. pla)
de 12 a 1 i de 7 a 9 nit

—Ara sí que veig que l'aire calent la fa aixecar.